

1 juni, Preveza en met de brommer door de tijd naar Nicopolis

Het stabiele weer is gekomen, met elke middag westenwind 4 Bft. en dat is zeer gunstig voor ons die nu zuidelijk varen en straks met achterlijke wind naar Athene worden geblazen. Het wordt ook aanzienlijk warmer evenals het zeewater. Vandaag huren we een brommertje. We leggen de Dinghy weer naast de vissersbootjes en geen visser die klaagt. Integendeel, ze groeten terwijl ze de visnetten staan te repareren. We vinden de Grieken zeer gemoedelijk.

Langs de grote boulevard waar veel jachten hebben aangemeerd vinden we Antonio ongeduldig turend naar de man die zijn gasfles heeft meegenomen.

Doorgaans wordt die gewoon omgeruild met een gevulde, maar dat wil Antonio niet. Want, zegt hij, dan krijg je altijd een lelijke verroeste terug. Maar de man komt niet opdagen en dus kan Antonio niet aan zijn dagtocht met Rosella beginnen, ook per Scooter. Hij zegt, en zelf Italiaan zijnde: hier is het nog erger dan in Italië". We laten hem achter op de kade en wensen hem "buona fortuna". Wij vinden een eenvoudige Scooter voor 20,= euro voor 24 uur. „Als je hem morgen komt terugbrengen, komt dat niet op het uur aan. Kijk maar, zegt de eigenaresse, twaalf uur is ook goed. Of half 1.

„De ruïnes van een monumentale stad, die vreemd genoeg door reizigers over het hoofd gezien worden...”

We zetten koers naar de oude Romeinse stad Antica Nicopoli. En krijgen een goed beeld van het Oost Romeinse rijk, waarvan hier nog veel bezienswaardigheden te vinden zijn.

*Nicopolis ligt 8 km ten noorden van Preveza stad, ter hoogte van de stranden van Monolithi en Mitikas, een gebied waar in de lengte van het strand een groot dennenbos is. In deze gemeente bevindt zich het antieke Nicopolis dat door **Octavianus (Caesar Augustus)** gesticht werd nadat hij Marcus Antonius en Cleopatra had verslagen bij de slag van Aktion. Vandaar ook de naam 'Nicopolis', dat de 'stad van de overwinning' betekent. Octavianus, de latere keizer Augustus vulde de stad met talloze exclusieve monumenten en grootse architectonische bouwwerken, waaronder een gebedsplaats ter ere van de God Apollo, zijn patroonheilige.*

*De stad kende een grote welvaart tijdens de Romeinse periode. **De oppervlakte die het antieke Nicopolis in beslag neemt, is de grootste oppervlakte die een antieke stad in heel Griekenland inneemt.** Hier bevinden zich o.a. het theater van Octavianus, het Romeinse stadion, het monument van Augustus ter ere van zijn overwinning, de muren, Romeinse huizen met mozaïekvloeren, een Basilica en Nymphenia. Nicopolis kende grote welvaart tot het jaar 373, toen na een zware aardbeving, de stad verwoest werd en tegelijkertijd aangevallen werd door Gothen en Vandalen. De Byzantijn Justinianus bouwde in het jaar 540 een muur eromheen maar elf jaar later werd de stad opnieuw door Gothen aangevallen en nadat Nafpaktos als Byzantijnse hoofdstad van de regio werd aangewezen, raakte Nicopolis in verval.*

Restauratie

Nog altijd worden er opgravingswerkzaamheden in Nicopolis uitgevoerd. Onder andere zijn in een terrein dat door boeren in gebruik was en de resten van een Romeins huis (nummer 21 op de kaart) gevonden met mozaïekvloeren die verder onderzocht en gerestaureerd worden. Ook de mozaïekvloeren in de Basilica zijn volledig gerestaureerd en er zijn bij de omgeving passende bouwwerken overheen geplaatst met voldoende lichtopeningen waardoor de vloeren goed tot hun recht komen. Heel mooi zijn de jachtafbeeldingen en de antieke weergave van het leven op aarde in de paradijselijke toestand.

Wij tuffen op ons brommertje over de zandpaden via welke je diverse poorten van Nicopolis kunt bereiken zowel als de overgebleven monumenten. Het Odeon is opmerkelijk goed van staat gebleven. Op de heuvel

achter het in restauratie zijnde Amfitheater (groot aangepakt) bereiken we het ere-monument van Augustus. De echo's van het verleden klinken door de vervallen bouwwerken en vertellen ons het verhaal....

Octavianus liet de bronzen rammen van de schepen van Antonius in zijn monument zetten. De strijd moet magnifiek zijn geweest. „De handen van de wereld raakten elkaar", vertelde Sextus Propertius (Romeins elegisch dichter circa 47-15 v.Chr.; behoorde samen met Ovidius en Tibullus tot de Elegiaci) Het was de allergrootste samenkomst van zeestrijdkrachten uit de hele antieke geschiedenis.

2 juni van Preveza naar Lefkada - Nidri, 19 mijl

Nidri (Nydri) is een drukke, gezellige badplaats aan de oostkust van het eiland Lefkas. Het voormalig vissersdorpje, ligt in een fantastische naturomgeving die volgens de reder Aristoteles Onassis, de mooiste plek op aarde was. Het is niet voor niets dat Onassis later het eilandje Skorpios kocht, dat eilandje ligt precies tegenover Nidri.

Binnen een paar uren, varen/zeilen we naar Levkas. De ingesloten zee van Nidri ligt vol met jachten en plezierboten. We vinden een rustige ankerplaats in stil water niet ver van Vlikho. Er is voor ons en de katten weer een hoop te beleven. We genieten van het bosrijke en bergachtige landschap.

Van onder het zonnescherm over de punt van het schip bekijken de katten de wereld die bestaat uit...water en waterskiërs, en vanaf de kant komt het geblaat van een schaap en het geblaf van hondjes. Er bevinden zich een paar leuke restaurantjes aan het water waar je kunt aanmeren met je Dinghy. Zeilers en vakantiegangers vertoeven er graag met het mooie uitzicht op de baai en zoals men zegt, met het vermaak van de per Dinghy aankomende zeilers en nog meer het vermaak over de klanten die terug in de Dinghy proberen te komen.

We hebben een kleine opdracht te vervullen: de opbrengst van een verkochte fiets van Theo en Manuela ophalen in de nautische winkel. Een grote zaak met overdekte buitenplaats en een afdeling tweedehands artikelen, meest ervan onder het stof, maar misschien zit er wat tussen. Annelies die ondertussen lek geprikt wordt door muggen die blijkbaar nestelen in de vochtige tapijtresten die de stoep bedekt, laat gebruikte reisgidsen en almanakken voor wat ze zijn, ze zijn te oud en onbruikbaar maar leuk om even in te snuffelen. Oude scheepskookboeken van vertrekkers vertellen ook een verhaal, vooral de notities aan de kantlijn of aan de achterzijde van de kaft...

4 juni, van Nidri naar Nisos Kastos, 20 mijl

Een vlagerige westenwind doet ons zeilen naar Kastos, een soort wind welke niet op de fiets wilt hebben in Nederland. De zee wordt er de laatste mijltjes onrustig van, zeg maar vervelend. We ankeren in de kleine baai naast het haventje waar een scheepje of 8, "stern-to" aan de kade liggen en nabij het dorp liggen wat jachten tegen elkaar eveneens met anker uit en trossen naar de kade maar dan wel met een hele lange lijn; iets dat wij niet graag doen.

Een bodem van wier met enkele plekken zand. In het turquoise water boven zand laat Annelies ons glanzende Ultra Marine anker vallen. Op veilige afstand van de rotswand van gelaagd kalksteen met een klein grijs-wit strandje ertussen. De eigenaar van het sportieve motorjachtje naast ons kijkt net als wij hoe we wat heen en weer aan het zwaaien zijn, maar er is geen reden tot bezorgdheid. De wind gaat spoedig liggen en hopelijk de golfjes ook... We ontmoeten hier Ria en Fred van de Blue Valentine, waar we al enkele malen naar gespeurd hebben en die dus helemaal niet blauw blijkt te zijn...

Nisos Kastos is een lang en smal eiland (7km. bij 800 meter) behorende bij Lefkada. De hellingen zijn steil met als aan de noordkant het hoogste punt van 148m. Er is maar 1 dorpje en in totaal wonen er 80 mensen op het eiland. Men leeft van visserij en toerisme. De jeugd trekt voornamelijk naar Athene. Een populaire overnachtingsplek voor jachten die reizen tussen Lefkada en de Golf van Patras. Er zijn een aantal goede tavernes met idyllische terrassen met uitzicht op haventje of de baai

5 juni, van Kastos naar Messolonghi, 38 mijl

Het is hier bejaarden-tempo, we doen alles heel rustig aan maar dat houdt ook verband met de warmte. Nu 28 graden, net als in Nederland, zij het dat de zon hier omhoog schiet en blijft staan.

We halen het anker op tegen 11.00 uur, we zwaaien nog even naar Ria en Fred van de niet blauwe Valentine en dan varen we op de motor - so be it - op een gladde inmens lichtblauwe zee naar Messolonghi. We zien twee dolfijnen en foto's maken en filmen lukt ook nog! Chapeau! We komen tegen 17.00 uur aan in het Lagune gebied. We moeten 2,4 mijlen varen door een betond kanaal om de binnenzee te bereiken, waar

ook een kleine marina is. Langs het betonde water liggen landrepen met authentieke houten huizen op palen. Vissersboten liggen er vlak naast en er staan fuiken in het water en met stokken afgebakende visserijen. Het is dus opletten. De huizen worden tegenwoordig veel als vakantiewoning aangeboden; sommige zijn mooi opgeknapt met een steiger en een soort prieeltje aan het water, met gebruik van het bijbehorende vissersbootje of soms een waterfiets. Je kunt hier zeer afgezonderd vakantie houden, met het uitzicht op de lagunes en daarachter de hele hoge bergen! Een bijzondere combi, die twee landschappen bij elkaar.

Messolonghi is een levendige, niet-toeristische stad met vriendelijke en gastvrije mensen. Deze economische en culturele hoofdstad van de Griekse regio Aitolokarnania heeft meer dan 15.000 inwoners en ligt in het centrum van een deltagebied. Met uitzicht op de prachtige lagune en de bergen, geeft de stad het ultieme vakantiegevoel.

*Messolonghi is ook bekend als de "heilige" stad. Het kreeg deze naam vanwege het heroïsche gedrag van de inwoners tijdens de onafhankelijkheidsstrijd tegen de Turkse bezetter in de 19e eeuw. De verschillende monumenten en musea tonen de rijke (politieke) geschiedenis van de stad. Voor Messolonghi is de productie van zeezout door middel van de grote zoutpannen een belangrijke bron van inkomsten. Ook trekken de zoutwerken veel bijzondere zeevogels aan. De Messolonghi-lagune is een van de belangrijkste **wetlands van Europa**. Je zult roofvogels, amfibieën, reptielen, moeras en zeeschildpadden tegenkomen. Tijdens zonsondergang liggen de kleine vissersboten stil te wachten. De lagune is een gebied vol met vissen. De zee wordt beschermd door de Ramsar-conventie en het land door Natura 2000.*

5 juni, het laatste zetje dat ons doet besluiten

Op onze reis hebben we in Cherbourg voor het eerst kennis gemaakt met een 2-tal vertrekkers die precies zoals wij net op vaart waren voor het grote avontuur. We hebben daarna nog een paar dagen met elkaar opgetrokken. Hierdoor is direct een speciale band ontstaan tussen de 3 schepen en hun bemanningen en we

hebben nog steeds contact met elkaar. Wij zijn de Med ingegaan... zij zijn overgestoken naar de Carieb. Een van de 2 schepen is vorig jaar al terug gekomen en deze week kregen we een berichtje van de reisbeëindiging van het tweede schip, een Catamaran, hetgeen ons opnieuw aan het denken zet... Een deel van het bericht luidt: "niet door hét kanaal (Panama) willen en hier (Carieb) zo'n beetje uitgezeild zijn . . .", buiten dus nog een paar belangrijke beweegredenen.

Wij zijn al héél lang aan het twijfelen of we überhaupt wel moeten oversteken. En zeker niet omdat het zou moeten en zeker niet voordat we hier uitgekeken zijn. Maar Is het wel zo leuk en het is wel 2.000 mijl varen op de heenreis. En terug????? we horen té veel wisselende verhalen tussen "geweldig" en "nooit meer". Ook leeftijd gaat een rol spelen; Peter nadert de 70 en uiteraard ben je zo fit als je jezelf voelt maar toch . . .

Met name het laatste stukje uit het citaat zet ons aan het denken. Deze vrienden varen nu 3 seizoenen in de Carieb en zijn daar "al" uitgezeild. Wij daarentegen varen nu 4 seizoenen in de Med en zijn nog lang niet uitgekeken. Dit jaar (4e jaar) in Griekenland, volgend jaar terugkeer naar Kroatië, Montenegro en Albanië; dan staat op de wenslijst wederom Griekenland speciaal Sporaden en Griekenland Dodekanesos. Er zijn nu al teveel plaatsen die we hebben overgeslagen en alsnog willen zien/beleven. Er zijn steeds meer plaatsen waar we ons thuis hebben gevoeld of welke ons dermate verwonderd hebben dat we deze opnieuw willen zien of langer willen vertoeven. Zo opperde Annelies om nòg eens terug te gaan naar Venetië en Peter wil nog een jaar een rondje Sicilië doen met eilandjes en overwinteren in Rome. Ook staan nog Noord Sardinië en Corsica op de wenslijst; de Balearen hebben eveneens ons hart gestolen. En vergeet Barcelona en Valencia niet. Teveel om op te noemen. Kortom genoeg voor nog 7 - 10 jaar Med varen. Daarbij telt zeker mee dat je vanuit de Med snel en heel goedkoop van- en naar Nederland kan gaan, kinderen, kleinkinderen en vrienden kunnen overkomen en met de katten kunnen we eenvoudig met de auto terug rijden om in Nederland te overwinteren, alles wat in de Carieb een stuk ingewikkelder en duurder wordt.

Waarom zullen we dan ook oversteken? Met het risico dat we er na 2 seizoenen achter komen dat we daar uitgezeild zijn? Maar dan moeten we terug over de Azoren en dat is vaak geen fijne tocht. Andere vrienden van ons zeiden dat op de terugweg over de Azoren de boot vaker een duikboot was dan een zeilboot. Dat mogen ze op de Volvo Ocean doen maar het is niets voor ons. Misschien moeten we in dat geval wel het besluit nemen om de Skadi te verkopen en die gedachte doet nu al pijn.

Alles bij elkaar moesten we bij het lezen van het bovenstaande bericht wel 10 seconden nadenken en namen we bijna gelijktijdig het besluit:

WIJ GAAN DEFINITIEF NIET NAAR DE CARIB.

Er zijn meerdere manieren om verre bestemmingen te zien zoals een vliegreis boeken, een jacht huren, een camper huren of een camper kopen. Misschien moeten we onze reis niet meer de Skadi World Tour noemen maar De Skadi World Antica Tour. Want onze reis stond al direct in het teken van oudheid, cultuur en geschiedenis. En per slot van rekening is de wereldcultuur begonnen in de Middellandse Zee met volkeren zoals Micenen, Phoeniciërs, Grieken, Noormannen, Romeinen, Byzantijnen, Vandalen, Gothen, Ottomanen....en in die gebieden varen wij. Er is nog voor jaren oudheden, cultuur en geschiedenis te ontdekken en nog meer te beseffen dat wij er deel van zijn.

6 juni, onverwacht "urban" in gehucht Messolonghi

We liggen in de kleine binnenzee in 7 meter waterdiepte. De kleine Marina is nogal leeg; er ligt een baggerboot aan de noordoostkant; aan de kade die alles omringt is amper leven. Met de verrekijker ziet Annelies toch hier en daar een restaurant maar er zit niemand. Oja, en parasolletjes van riet, verdraaid er is een strandbad. We nemen de Dinghy naar de kant, eens kijken wat voor gehucht dit is, nog niet eens ergens gelezen hebbende hoe rijk aan cultuur de stad moet zijn. Stad?

Onze verbazing is groot als we vrij snel buiten de ankerplaats het centrum vinden en wat een gezellige straten en schoon en met cafés en lounge bars en plaatselijke eettentjes. De kleine Christelijk Orthodoxe kerk Agios Spyridon is een indrukwekkend pronkstuk van cultureel erfgoed met twee 3 meter hoge mozaïeken, aan weerskanten van de ingang, twee klokkentorens en het geheel gebouwd van het steen uit deze bergen. De mozaïeken afbeeldingen van heiligen zijn gemaakt in gekleurd marmer en veel bladgoud. Het interieur is schitterend. Tegen hemelsblauwe plafonds steken de iconen van zilver en de enorme kroonluchters prachtig af. Langs de wanden staan veel ornamenten van houtsnijwerk ; ook alle stoelen zijn van (walnoot?)hout en bewerkt. Het looppad naar het altaar is gewoonweg koninklijk met lampen en wierookhangers. Fresco's aan het plafond van de koepel zijn indrukwekkend.

Messolonghi bruist van het leven met drukke cafés en terrassen op het centrale plein. Bakkers waar je verrukkelijke Griekse heerlijkheden kunt kopen, een aantal ijzerwaren winkels en twee nautische shops. We flaneren wat, zitten natuurlijk op een terras en bekijken de mensen die in dit kleine stadje leven en net zo genieten: het valt altijd weer op hoe de oudjes hier net zo een sociaal leven hebben als de jeugd. Messolonghi, het gaat snel een beetje in je bloed zitten, we komen zeker terug.

7 juni,... En waar is het "Voorniksniebangnie bootje" nou??

Om 05.00 uur begint het ochtendgloren en dat is meestal ook de tijd dat Odin wil ontbijten. De katten zijn rond die tijd altijd actief maar ze weten dat ze niet naar buiten mogen en na wat gekkigheid met elkaar (of tegen elkaar) stappen ze in hun mand en blijven voor zich uit kijken in stille hoop dat "een vroege vogel" uit bed gaat. Vandaag is dat Annelies. Buiten zitten, om die tijd in de zomer, is heerlijk; het mooiste moment van de dag voor een ochtendmens. Freija is ook een ochtendmens, en dribbelt graag rond met afwisselend vragen om knuffels. Samen met Annelies kijkt ze over het zwemplateau naar het groene water waar deze dag van alles in drijft en rond drijft. We speuren naar het beroemde schildpad Willem dat hier zijn habitat heeft, tenminste dat wordt gezegd door zeilers. En verdomd, hij steekt zijn kop boven water. Annelies grijpt het fototoestel maar Willem zwemt onder water verder. Vissersboten komen voorbij. Freija en Annelies blijven wat staren over het wateroppervlak....

We maken om 09.30 uur los, het anker trekt een hoop klei uit de grond, er zit zelfs klei aan de schacht van het anker. Even door het water laten slepen of met de pikhaak er tegenaan porren om de klei eraf te krijgen. We gaan tussen de rode en groene paal door naar het kanaal. Een halve mijl op vaart kijkt Peter eens naar waar we vandaan komen en er ontbreekt iets aan de voorgrond van dit vergezicht.

„...!@#%\$^&** de Dinghy is weg! Heb jij de Dinghy nog gezien?“

HUH?!!

Annelies denkt na en inderdaad vanmorgen om 05.00 uur geen Dinghy gezien en we zaten warempel nog zo naar Willem te zoeken in het water. Shit!

We maken rechtsomkeert. Eerste en tweede gedachte komen tegelijk: misschien ligt hij er nog. Als hij gestolen is volgt er een hoop gezeik.

De binnensee weer in. We turen hoopvol in de verte. Annelies ziet een witte vlek tegen de pier van de marina. Het zal toch niet?! Verrekijker erbij: op dat moment gaat er in de verre verte ook iemand met zijn bijboot naar onze Dinghy toe. Gelukkig is hij dus niet gestolen maar los geraakt. Maar wat wil die persoon met ons bootje!? We racen met 2500 toeren naar ons "Voorniksniebangnie-bootje". Hij houdt zich kranig en wanneer hij ons ontwaart glanst hij ons toe. De persoon die hem wilde meenemen is Spiros van de Marina. „Jullie Dinghy lag in de marina. Ik heb de coastguard gebeld om het te melden, want ik dacht dat het misschien een gestolen Dinghy was. En nu dreef hij de marina uit. Ik kwam hem net terughalen". Hij geeft "Voorniksniebangnie" aan ons terug en wijst naar de kade:, de Coast Guard rijdt op dit moment naar de kade, jullie moeten daar even aanleggen en de papieren in orde maken met hen".

We leggen aan aan de kade en twee beamtten komen aanrijden met hun Honda uit 1990. Ze zijn erg aardig en helpen Skadi aanleggen en geven een hand. We moeten de DEKPA overhandigen, het eigendomsbewijs en de verzekeringspapieren. Ze fotograferen alles met hun mobiel en dan kunnen we opnieuw vertrekken.

Voorniksniebangnie-bootje schommelt van blijdschap heen en weer achter Skadi.

We doen een 37 mijl naar het eilandje Triziona. Daarbij verlaten wij de Golf van Patras en gaan we de Golf van Korinthe in. die passage is onder de brug van Patras. We moeten ons 5 mijl van te voren melden en nog eens op 1 mijl afstand, om permissie te krijgen. Bijzondere beleving is het naderen van zo een grote hangbrug en eronder door varen met Skadi. Superchill. En nog meer chill is de wind, die staat aldoor west en nu 4-5Bft. dus we kunnen zeilen. Peter valt ietsje af om net even wat meer wind in de Genua te krijgen en we gaan de laatste 10 mijlen een heerlijke 6 knopen naar Triziona.

Een kust die uitnodigt om meer van te zien. Achterland ook met bezienswaardigheden. Golf van Patras en een auto huren, dat doen we een volgende keer.

Een Marina die niet opereert, dus gratis. We gaan aan de kade liggen, aan de buitenkant. Het pleisterwerk is eraf en dat merkt Peter aan zijn voeten. Doe je slippers aan! De katten zijn superblij en nieuwsgierig. Er valt van alles te ruiken en ze rollen door het zand en het grind. Gelukkig geven we anti-hartwormpillen - je weet nooit wat er hier voor besmette katten komen. De kade ligt vol, aan de buitenkant 7 schepen, aan de binnenkant een stuk of 6, een groot motorjacht, de Aristoteles of liever Aris-total-loss en een Catamaran die al een stadium verder is, wat zonde. Er liggen meerdere levenloze boten en er is melding van een tweemaster-wrak (uiteindelijk zullen ze allemaal zinken als ze niet opgehaald worden). Op Cruisers Association is gemeld dat het wrak is gelicht, dus ook niet meer gevaarlijk voor passanten.

Dan komen de restaurant eigenaren op hun fietsje langs om ons menu prints te geven. Grote concurrentie van de drie taverna's die de nederzetting (64 bewoners) rijk is. Wij eten wat eenvoudigs op de boot en blijven bij onze Aristo-katten die nu een paar uur mogen rondlopen op de spannende kade en daarna ook... "total loss" zijn.

8 juni, op vaart naar Athene - van Triziona naar Itea, 22 mijl

Weersverwachting Itea: 4 Bft. oost. Daar moeten we tegenin en ervaring heeft geleerd:

- wind is altijd harder
- harde wind kom altijd eerder
- harde wind komt verderop of dichterbij

- nu fenomeen nummer vier: wind uit oost en windstoten uit noord, om en om dus

We vertrekken op tijd en dat is 07.00 uur. Er zijn al twee schepen weg, verstandig. We gaan in Itea schuilen voor nog meer wind uit oost met windstoten noord, fenomeen nummer vier. Een prettige snelle tocht op de motor met 2200 toeren, we zijn om 12.00 uur in Itea. Weer een Marina die het "niet gehaald heeft" en dus gratis. We zijn op tijd er zijn nog 3 plekken vrij aan de kade tussen andere vertrekkers. Geen elektra, geen water, maar dat hebben we zelf. Een Fin komt later vertellen dat er wel degelijk een havenmeesteres is maar die is te beroerd om geld te halen. Deze haven is dus ook failliet maar wij zijn er blij mee. Zo zie je dat de crisis in Griekenland toch flink heeft toegeslagen hier en daar. In Itea zijn opvallend veel nieuwbouwprojecten stil gelegd. Het is verder een nieuw stadje met weinig gezelligheid en dus ook geen oud centrum.

- Een goede plek als tussenstop.
- Een goed plek om Antiek Delphi te bezoeken èn (tip) het klooster van Osios Loukos
- Tegen 18.00 uur komen er nog een zeilschip en een Catamaran. Peter staat op wacht: als ze aan Skadi gaan liggen snij ik hun lijnen door (grapje). Ze gaan aan betonnen ponton-uiteindes liggen, niet geheel fijn want de wind gaat over onze pier en loopt dan over het havenwater aan stuurboordzijde tegen hun schip aan, en er is swell. We gaan zien wat er gebeurt vannacht. Peter zet een extra spring.

Aan het eind van de middag neemt de wind uit het Zuidwesten toe en bouwen zich in de baai golven op die tegen de dam aan lopen. Tja was dat maar waar, er zitten gaten in de dam waar de golven doorheen lopen. Dat geeft, naast een hoop lawaai, ook een heel vervelende swell in de haven. Het Engelse schip achter ons ligt vrijwel naast zo'n gat en wordt flink gedouched met zout water. Het Noorse schip voor ons ligt met de boeg voor zo'n gat. „Dat wordt geen slapen“, verzucht de Noorse als ze langs lopen, de stad in.

Wij besluiten om hier niet nog een dag in de Swell te gaan liggen. We zien een gat in het weer vanaf een uur of 6 in de ochtend om verder te varen naar Kiato, de haven waar we eigenlijk zondag pas heen wilden. De Noordwestelijke wind komt dan achter ons aan en die blijven we voor of we kunnen zeilen op de Genua. Het plan is dus om morgen om 06:00 weg te varen.

10 juni, Kiato

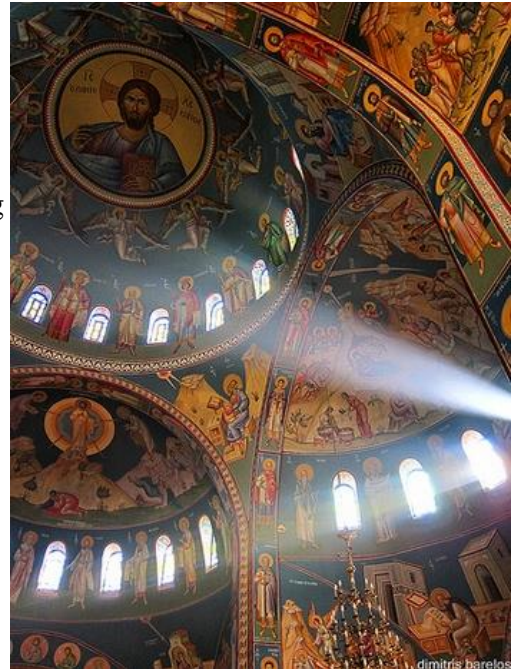
Kiato is een stadje aan de kust van de Korinthische baai, ongeveer 20km. ten noordwesten van de stad Korinthe. Kiato hoort bij de Gemeente Sikiona die ongeveer twintigduizend inwoners telt, in Kiato zelf wonen ongeveer tienduizend inwoners.

Het is een handelsstad waar veel winkels zijn en er is ook industrie. In de zomer echter, wordt de stad overspoeld met toeristen uit Athene, die hier van een vakantie komen genieten. Kiato is gemakkelijk bereikbaar vanuit Athene, want elk uur rijdt er een bus. Daarnaast is het met de trein bereikbaar vanaf de haven van Piraeus. De stad bestaat uit drie wijken, dat zijn de wijken Neapoli in het westen, Tragana in het zuiden en Agios Ioannis in het oosten.

De stad ligt in een vruchtbaar gebied dat omgeven is met druivengaarden, citroenbomen en sinaasappelbomen. De haven van Kiato wordt vooral als handelshaven gebruikt om lokale agrarische producten te exporteren en om grondstoffen te importeren voor de lokale industrie.

- *De belangrijkste bezienswaardigheden bij Kiato zijn: het archeologische museum van Kiato, de archeologische opgravingen bij Sikiona,*
- *het bos van Mouggostou op de route naar Stymfalia hoog in de bergen, het Greco Romaans theater van Oud Sycion (een van de grootste theaters van het antieke Griekenland)*
- *het Heilige Klooster van Lechova dat op duizend meter hoogte ligt.*

De enige weersite met de juiste voorspelling was Windy; deze gaf aan dat de wind zou luwen tussen 01.00 uur en 06.00 uur en dat klopte precies. De rest van de dag staat er gewoon weer 6Bft. en de weersvoorspellingen zeggen dat het slechts 2 Bft. is rond Kiato, ook de Gribfiles hebben het compleet fout en die staan bekend als zeer betrouwbaar. Ga je daar op af dan heb je vandaag geen leuke vaardag als je in westelijke richting vertrekt. Ook in oostelijke richting golft het flink tot een uur of 4 'middags. Wij kijken over de binnenste dam heen en ook vanuit het café waar je een koffie drinken heb je goede kijk op de zee. De wind is super vervelend aan het worden, de katten gaan beslist niet naar buiten. Wij zijn eigenlijk ook verplicht nogal passief te zijn. Tja, wat doe je op een boot? We hebben wat buitenklussen zoals de Dinghy schoonmaken of het dek afspuiten maar met deze wind spuit je alles nat behalve je boot. We zetten de volgende nieuwsbrief in elkaar maar wifi is op en we kunnen opeens geen MB's kopen, dus morgen eerst naar de Wind-winkel.

Een schip met 4 mannen komt binnen en onze Italiaanse buurman staat voor de deur, hij waarschuwt ons op het moment dat we de bons voelen. Er is niets aan de hand gelukkig. De mannen proberen op anker hier aan te leggen maar we wijzen hen weg van onze kade. No way! Ga maar aan de grote dam liggen. „Hoe dan?" vragen ze. „Langszij", zegt Peter. „Met het anker uit?" „Nee, zegt Peter, gewoon langszij!!" (hallo!)

We liggen aan 5 achterlijnen en twee veren. De wind is te hard en vervelend om een stukje te wandelen. en we houden de weersites in de gaten die allemaal wel zeggen dat het vanmiddag minder wordt. Je zou kunnen vertrekken en dat doen er ook een paar. Wij en de Daisy van Helle en Flemming uit Denemarken blijven liggen. De klussen kunnen ook morgenochtend.

9 juni, Itea naar Kiato, 30 mijl

Op een schommel-avond waarbij Annelies lichtelijk zeeziek werd en een rommelige nacht waarin uiteindelijk de swell grotendeels verdween, maken we los om 06.00 uur. De katten willen lopen, het is immers erg stil, mooi, en nog niet warm. Maar helaas jongens we gaan varen en dat zeggen we dan ook en dan springen ze in hun mand. Het zijn echt honden geworden. Geen ander schip maakt los. Weliswaar is het gespuut van de door de pier dringende golven afgelopen en is het havenwater bijna rustig, we gaan toch weg in dit "gat" in het weer. Doen we dat niet dan zouden we wel eens onverwacht een week vast kunnen liggen.

Wind noordwest 2-3 Bft. Motoren op 2300 toeren om binnen tijdsbestek van 6 uur in Kiato te zijn wanneer dáár het windgebied gaat komen dat vanuit het westen geleidelijk komt aandrijven. Het is een mijl of 12 de Golf van Itea uit om het schiereiland Makria Malia heen. Daar neemt de achterlijke wind al toe 4-5 Bft. Alles nog voorspeld. We houden een gemiddelde snelheid van 6 knopen met een vaste aankomsttijd. We gaan in rechte lijn zuidoost naar Kiato. Er is nog een schip in de verte op vaart naar Korinthe, we zien een Nederlandse vlag. Geen zonnecellen-geen vertrekker dus. De golven rollen schuin van achter in. We rollen dus wat. Halverwege komt 6 Bft, 2 uur eerder dan voorspeld en dus 15 mijl eerder ook. We kunnen zeilen op Genua, het grootzeil hebben we niet aangeslagen. De Genua houdt de boot comfortabeler in de nu snel opbouwende golven. Deze komen de laatste 10 mijlen recht van achteren in en dan houdt dat rollen ook op. Uiteindelijk naderen we de zuidkust van de Golf van Korinthe met een dikke 6 Bft. 7 knopen. De motor blijft nu op 1800 toeren we willen voor 12.00 uur in de haven zijn. De zee is hoog maar de vaart is niet gevaarlijk wanneer je hem achter je hebt. We zijn het eens: vertrekken uit Itea was een goede beslissing; we wisten welke wind er zou komen en hoe gunstig het op het varen zou werken, maar....hadden we dwars op de golven moeten varen dan hadden we dat niet gedaan, dan waren we blijven liggen.

Er zijn uitgestrekte steden aan deze kust en het is dus een geliefd vakantiegebied voor de bewoners van Athene, er staan ook veel appartementen. Wij zien het havenhoofd van Kiato en de hoge zee draagt ons er

naartoe, zij dut de boot omhoog over de meters zee heen; het water bruist weg onder de boot. Peter gaat zelf sturen om de boot regelmatig over de zee te laten varen.

In de haven is het moeilijk aanleggen in de wind. Er zijn slechts een paar zeilboten; men ligt hier niet graag: allemaal rommel op de bodem van vissers zoals vergeten ankers en mooring-rotzooi. Wij gaan niet op anker en achter trossen aanleggen, want een Italiaan wil een vissers-mooringlijn aangeven. Peter gaat Skadi achteruit aanleggen. Het wordt een heel lastig karwei waarbij we gelukkig geholpen worden door 2 mannen. De Skadi drijft af met de wind die tegen stuurboord drukt, terwijl Peter de mooringlijn wil vastknopen op de voorste kikker. Annelies geeft hard gas vooruit om Skadi's punt naar rechts te krijgen, het lukt enigszins. We blijven eigenlijk teveel naar links liggen maar dat herstellen we morgen wel. Peter wil een andere vissers-mooringlijn oppakken maar de aangeeflijn ervan zit in de schroef. Peter gaat met de snorkel in het water tussen wal en schip waar we een druppel tussen hebben geduwd. Met ons scherpe scheepsmes snijdt Annelies de lijn door en Peter kan onder de boot de lijn uit de schroef trekken. We leggen uiteindelijk meerdere lijnen en wachten tot het gaat luwen.

Reken altijd op meer en eerder en elders: twee weersites geven aan dat de wind minder krachtig zou zijn hoe oostelijker je komt en er in Kiato deze middag 16 knopen wind zal zijn met stoten hooguit soms 29. Alleen LaMMA geeft continue 7 Bft. tot stoten 8-9 Bft. aan, een rood gebied tot morgenavond. Ondertussen hebben we vanaf 16.00 uur een 36 knopen op de boot en Peter bindt alles vast dat los kan gaan. Een Turks schip is aangekomen en blijft vlak achter de eerste dam liggen achter een loodsboot. Wij liggen met 3 mooringlijnen en 5 achterlijnen, de veren ertussen. In Itea zullen de zeilboten met man en macht hun boten vandaag al vanaf de vroege ochtend van de kade af moeten houden.

De Aristo-katten slapen en eten en hoppen van mandje naar supermarktdoos naar speeltunnel. Hou je gedeisd man. Dit is hondenweer.

11 juni, WIFI en door het kanaal van Korinthe naar Isthmia ankerbaai, 14 mijl

Klussenochtend dus. Dinghy reinigen (met azijn!) en op de punt van de boot leggen, boot afspreken en kuip uitspreken. De havenmeester zegt dat het water dat je gratis kunt tappen op de kade, door velen gedronken wordt. Waarom ook niet? Het is stadswater en het komt direct uit een aansluiting uit de grond. Misschien zijn we wel te voorzichtig met zijn allen. ..

De deksel van deze voorziening ligt er meestal naast, dat betekent dat er ook wat water blijft staan rondom de kraan en daar huizen muggen graag in. Dat heeft mogelijk als gevolg dat Annelies de afgelopen nacht (want het bloed van Annelies smaakt voortreffelijk) goed is belaagd en ook na ontwaken kwamen er muggen een kijkje nemen, helaas voor hen niet voor lang (pats).

Wifi de eeuwige zoektocht op je reis naar beter en goedkoper

We moeten nog even naar de Wind-winkel. We konden geen "top-up" op internet doen om nieuwe 5G te krijgen op de Griekse simkaart- Dat doe je via PayPal. Ergens tussen ons, PayPal en Wind lukte dat niet. Christianos van Wind voegt nu via zijn eigen systeem voor 15 euro 5 GB toe. Maar....daarna zegt hij je kunt beter een andere simkaart nemen, de MQ. Daarvoor betaal je 9 euro voor 4G. Dan kan middels een app op je telefoon, die hij voor ons installeert, 5 - 10 of 15 euro toevoegen, te betalen per credit card op PayPal. Maar ook, heel simpel, door het kopen van "top-up" kaartjes bij Kiosken. We vinden dat een goed idee. Hij activeert de MQ kaart voor ons, dat kost eenmalig 10,= euro. Blijkt dat we daarvoor allerlei bonussen met in

totaal 5Gb krijgen We gebruiken eerst nog op de boot de resterende MB's van Wind en daarna gaan we over op de MQ kaart.

We drinken koffie met een snoezig opgemaakt bordje muffin en slagroom, kopen een tas vol groeten voor 5 euro en een tonijn voor 5 euro en gaan terug naar de boot.

Om 13.00 uur maken we Skadi los. We gaan samen met Daisy het zeiljacht van Helle en Flemming uit Denemarken. We motoren 5 knoopjes naar Korinthe. Wat is dat spannend, het voelt als het Europese Panama avontuur. 3 mijl van de voren moet je je melden en weer een halve mijl van te voren en we varen dan met 3 zeiljachten het kanaal in. We moeten zo hard mogelijk "full speed", maar dat doen we lekker niet. We gaan met 7,6 knopen, dat vinden we hard genoeg. Annelies zit voor op de boot en filmt. We gaan onder een paar bruggen door die hoog boven ons liggen of de uitgehouwen steile kanten van het kanaal. Piepkleine mensjes zwaaien naar ons. Ook van bovenaf moet het erg leuk zijn om te zien. Kosten voor Skadi 189,23 euro. We leggen na het kanaal aan aan een lange kade bij het dorp Isthmus. Iemand helpt ons maar door stroom en wind mee te hebben rammen we zowat de kade, de persoon die ons helpt trekt de voortros te hard aan en eigenlijk moet eerst de achtertros maar die meneer laat het afweten wanneer zijn telefoon gaat. We schrapen een stuk kade af met ons mega-anker. Verder hebben we geen schade. Stootwillen tekort, een les voor de volgende keer.

Na het betalen varen we een kleine mijl naar de grote ankerbaai van Isthmus. We plonzen in het prachtige blauwe water van slechts 25 graden. koud hè en Helle en Flemming komen om 19.00 uur aan boord en brengen een Salmiak likeur mee uit Denemarken; een drankdrop ervaring, heel speciaal.

Grieken:

- dragen geen helm op de motor en brommer
- drinken Freddo Cappuccino of een sterke Frappé met suiker
- maken zelf geen Tzatziki of Fetakaas maar kopen alles in de supermarkt
- zijn super modern en vriendelijk
- helpen omaatjes naar de overkant van de straat
- staan met de auto stil om een praatje te maken met iemand op de stoep en niemand toetert
- dragen geen pantalon als ze uit eten gaan maar gewoon een korte broek of wat lekker zit
- hebben vaak blauwe ogen, zijn niet zulke ukkies als Zuid-Italianen
- zijn onverstaanbaar
- maken zeer mooie en kleurrijke moderne kunst o.a. voor de plafondschilderingen in de vroeg christelijke kerken. Geen wonder met al die kleuren van de Aegean.
- het leven is goedkoop
- je kan je fiets laten staan zonder op slot te zetten
- Kiato heuvels: groentekassen, het "Westland" voor de Peloponnesos
- zien wetten als leefregels die je vooral niet te strikt moet naleven maar slechts een globale indicatie zijn hoe het ook zou kunnen
- stoppen niet bij een zebepad tot je al aan het oversteken bent en met indringende blik naar hen kijkt - in tegenstelling met Italianen
- ijs - soms erg goed maar het is nou eenmaal geen Italië....

12 juni, van Isthmia naar Athene, 33,6 mijl

We zijn in de Egeïsche zee.

We halen rond 10.00 uur het anker op, zetten meteen grootzeil en varen naar Athene, een tocht van 33 mijl, met een noord-westenwindje achter ons. Deels moet de motor erbij en deels niet, het laatste stuk is weer motorzeilen. Wanneer we Zea Marina naderen moeten we tussen enorme Ferry's door, en nabij de Marina laten we weten dat we eraan komen. De havenmeester zegt dat we even moeten wachten op de uitvarende motorboot en dan mogen we Pasalimani-basin binnen varen. We zien een enorm jacht liggen aan het havenhoofd maar daar is geen beweging. En we zijn dus benieuwd wat voor jacht er dan eerst uit

moet. Na een kwartier, terwijl we wat cirkelen komt er een verdomd klein motorbootje naar buiten. „Jezus“, zegt Peter, moeten we dáár op wachten!”

Pasalimani doet druk aan; levendig is een wat mooiere beschrijving. Het is een rond bassin met daaromheen een straat met veel bars, restaurantjes, supermarkten en een braderie. We hebben begrepen dat er veel gedaan is om de marina en het 'straatgebeuren' te scheiden en dat klopt. Veel vuilcontainers, een hek met pasjestoegang, security: beveiliging rijdt rond op scooters. Het is dan ook aangesloten bij D-Marin Group, net als Gouviá op Corfu en Borik in Kroatië. Service van de Marina medewerkers is uitstekend.

We liggen aan een betonnen ponton met uitzicht op de straat achter de Marina. Uitzicht op alle levendigheid maar geen last van enige herrie. Overigens valt dat erg mee in de avond. We doen een rondje omgevings-ontdekking waarbij we enkele Chandlers vinden en we lopen de grote supermarkt in. Een lange dag zeilen en dan nog even een paar kilometer langs de stad. Maar we weten dan meteen "hoe het werkt" in de nieuwe omgeving.

Het is een warme nacht. Ralf (zoon van Annelies) komt om 02.15 uur met de taxi aan bij de Marina. De snelbus rijdt in de nacht vanaf het vliegveld eens in de 50 minuten en hij had hem net gemist. Bovendien doet de bus er 1 uur en 50 minuten over om bij Zea aan te komen. Reden temeer om een taxi te pakken. Die is er in 20 minuten; kost wel wat maar dan krijg je ook wat! „Is dát je moeder?“ vraagt de jonge taxi chauffeur aan Ralf wanneer hij Annelies ziet wachten bij de receptie. Moeder en zoon knuffelen en taxichauffeur lacht hen toe. Ja ja...moeder en zoon... een begrip. Zeker in zuid Europa.

13 juni, een brok Griekse historie, het Parthenon

In een dag Athene kan je best veel ervaren en zien. Stadswijken, stadsleven, Griekse oudheden.

We besluiten om rustig aan te doen; Ralf komt om uit te rusten en het is veel te heet om overdag het Parthenon te bezoeken. De temperatuur stijgt de laatste dagen tot 33 graden. Tegen 15.00 uur lopen we naar de bushalte in de straat waar de hypermarkt is. Bus 040 zou tot vlakbij komen en dan kan je na het bezoek rustig terugwandelen volgens de juffrouw van de marina. Onderweg met de bus ziet Annelies al dat dat een "mijl op 7 is". Grieken staan trouwens op voor zwangeren en ouderen. Grieken zijn behulpzaam, in de bus vraagt Annelies aan een jongedame waar we eruit moeten. Ze zegt welke halte (onuitsprekelijk en dus nu vergeten). We kijken intens op het digitale bord om de haltenamen te herkennen. We zijn al een uur onderweg. Onze halte is er steeds niet bij. En opeens moet iedereen de bus uit. We gaan dus verder op de telefoon van Peter - Google maps. Zo lopen we enigszins omhoog en dat zou wel eens kunnen kloppen want het Pantheon ligt boven de stad. Na een hoop gehijg en gezweet komen we aan de voet van de Acropolis heuvel waar zich dit wereldwonder bevindt.

Hoewel er sporen van nóg oudere bewoningsvormen zijn gevonden, valt toch de eerste belangrijke periode in de Myceense tijd, tussen 2000 en 1200 v.Chr. Evenals in Mycene zelf was de koningsburcht hier de kern van de burcht: uit de 13e eeuw v.Chr. stamt de 6m dikke ommuring van zware blokken steen.

De Akropolis bleef de religieuze kern van de stad, ook toen de bevolking zich in de benedenstad ging vestigen en de stad zich begon uit te breiden. De beschermgodin Athena had er haar belangrijkste heiligdom, de Oude Athenatempel, gebouwd in de 6e eeuw v.Chr. De tiran Pisistratus liet de pracht van de Akropolis nog verhogen met allerlei bouwwerken en wijgeschenken.

*In 480 v.Chr., kort voor de slag bij Salamis, werd het hele plateau vernield door de Perzen. Na de oorlog begon men onmiddellijk aan de wederopbouw onder Kimon II. In het "gerecycleerde" puin, waarmee het terras na de verwoesting van het gehele complex werd genivelleerd en uitgebreid, zijn tal van sculptuurfragmenten van vóór 480 v.Chr. ontdekt (nu te bewonderen in het Akropolismuseum). De wederopbouw van de tempels geschiedde op initiatief en onder leiding van **Perikles**, bijgestaan door de beeldhouwer Phidias als artistiek adviseur. Financieel werd de uitvoering mogelijk gemaakt door het overbrengen van de kas van de Delische Bond van Delos naar Athene in 454 v.Chr. Sindsdien was de Akropolis uitsluitend een religieus centrum: het grootse concept maakte de Akropolis tot nationaal heiligdom: zijn militaire en politieke functie behoorde voorgoed tot het verleden. (Wikipedia)*

Het Parthenon

De tempel is een van de beroemdste bouwwerken ter wereld. de voornaamste functie wa het huisvesten van het 12 meter hoge door Phidas vervaardigde beeld van Athene. De bouw nam 9 jaren in beslag en werd voltooid in 438 v. Chr. Het Parthenon is in de geschiedenis gebruikt als kerk, moskee, arsenaal. Hoewel het Parthenon is aangetast door de tand des tijds belichaamt het nog steeds de glorie van het oude Athenen en blijft het het symbool van de stad.

Het unieke karakter van het Parthenon ligt gedeeltelijk in het feit dat de verhoudingen nauwkeurig waren berekend door de architect Phidias. Overal is gewerkt met de verhouding 4:9. Deze verhouding is van toepassing op o.a. de breedte en hoogte van de Akropolis (zonder dak) en ook op de hoogte van de zuilen. (zonder kapitelen). De architectuur van de Atheners geeft blijk van de grootsheid van hun democratie. Geen enkele andere tempel in Griekenland bezat tot op dat moment zulke uitbundige versieringen als het Parthenon.

Een weetje: centraal op de Akropolis stond ooit het enorm bronzen beeld van Athene. Geschreven is dat het zo glansde dat helm en speer van de Godin ver vanaf de zee zichtbaar waren.

Gekroond door het Parthenon, staat Acropolis als een schildwacht over Athene, zichtbaar vanaf bijna overal in de stad. De monumenten en heiligdommen van wit Pentelic marmer schitteren in de middagzon en krijgen geleidelijk een honingkleur wanneer de zon zakt. Ook heden ten dage kan een glimp van dit prachtige gezicht niet anders dan je geest verheffen.

14 juni, van Athene naar Ormos Anavissou, 20 mijl

We vertrekken uit - 33 graden - Athene en het zal zeker een opluchting zijn om een verfrissend windje in de boot te voelen met het ankeren. We hebben een afspraak met oud collega Rob Lohman. Oud-collega van Peter. Toevallig ook in de buurt met een schip. We stevenen dus op de ankerplaats af waar hij ook naar toe zou komen. Peter belt hem nog even om te melden hoe laat we daar aankomen, echter, er is blijkbaar een kleine miscommunicatie geweest want Rob ligt nog op Poros. Helaas geen ontmoeting dus, althans niet in Griekenland. We zullen hem zeker zien in Nederland de komende winter als we op de Parmyra, het schip van de vereniging, een afspraak maken om een dagje op de Oosterschelde te gaan varen.

We varen dus aan de kust voorbij die zo populair is bij vooral Atheners, Glyfada en verdere badplaatsen - en waar ook veel chartermaatschappijen zijn gevestigd. We gaan naar Kea maar lassen dan een tussenstop in in Ormos Anavissou., met de plaats Palaia Fokaia in het noordoosten. Wanneer we die vanuit het westen aanvaren door een diepte van 11 meter (geeft de Plotter aan) blijkt het naderen voor Skadi nogal hachelijk te zijn. Peter ziet de diepte razendsnel minderen tot 4 meter en zegt dan: „ik ga dit niet doen. Ik ga om het eilandje heen". Zo gezegd zo gedaan. Better safe than sorry.

Een ruime baai met veel lokale bootjes aan moorings, die dicht bij het dorp Anavissou zijn gelegen, enkele zeiljachten aan mooring plus achteranker (blijkt later heel slim) en veel ruimte voor boten verder naar buiten. Maar...goed beschermd voor de overheersende winden (noordwest tot noordoost) achter een rif. Het wiebelen begint laat in de middag en alleen tussen 03.00 uur en 05.00 uur is het iets minder. De wind zou noord worden maar zwak, en is nog zuid, dus de swell loopt zó de baai in. Annelies slaapt 2 uur deze nacht. Ralf ook matig, en alleen Peter is uren "onder zeil".

15 juni, van Ormos Anavissou naar Korrisia op Cyclade eiland Kea, 22 mijl

We blijven niet veel langer in Ormos Anavissou en varen door naar Cyclade eiland Kea, Korrisia baai, waar we WEL beschermd zouden liggen. We gaan op motor met het grootzeil al gehezen om een eilandje heen in plaats van door een ondiepte, om niet weer een verrassing te krijgen van ondieper water dan aangegeven. 5 mijl motoren en dan de hoek om en dan kan de Genua erbij en we kunnen weer eens zeilen. Langzaam aan begint de wind wat aan te trekken en de Skadi kwispelt helemaal en gaat weer 7 knopen lopen. De wind zet door en wordt al snel een dikke 5. Peter trekt 2 riffen in de Genua en als de wind bijna 30 knopen wordt ook een rif in het grootzeil gezet. Dit is weer eens Skadi weer en ze loopt weer 8,3 knopen door het water. Binnen de kortste tijd varen we de baai van Korrisia in en als we binnen de luwte van het eiland en uit de golven zijn strijken we de zeilen en gaan we op zoek naar een geschikte ankerplek.

Wanneer Annelies het anker laat vallen gooit ze tegelijkertijd de ankerboei mee maar het nachtlampje floept eraf. We zien dat pas wanneer het anker ligt en "Lampje" wordt dan al meegevoerd met de stroming die de zuiden wind veroorzaakt op het water. Peter wil "Lampje" toch redden en springt in zijn zwemvliezen en in het water. "Lampje" drijft verder af en Peter kan niet snel genoeg zwemmen om "Lampje" te pakken te krijgen. Langzaam zien Ralf en Annelies "Lampje" verder afdrijven in het grote lege water van de baai. Peter zwemt terug naar de boot. "Lampje" zal wel aan de noordkust van de baai terecht komen en 's nachts gaan branden. Misschien gaan we er nog met de dinghy naar toe om te zoeken...

In deze baai komt ook 4 keer per dag een grote Ferry aan. We liggen vast en zeker goed genoeg om de Ferry alle ruimte te geven net als de andere schepen. Wanneer wij dan eindelijk rustig liggen staat er een politie-agent op de rotsen te schreeuwen dat we weg moeten en „also tell the others!". Na wat verwondering en twijfel nemen we de man toch maar serieus maar we gaan echt niet alle schepen afvaren om te zeggen dat ze moeten "moven". We gaan dus aan de kade liggen, benieuwd waar al die heisa voor is.

Ankeren aan de kade is weer een nieuw techniekje voor ons maar, zoals Gerard van de Umata ergens schreef; appeltje - eitje, natuurlijk ook voor Skadi. We laten een meter of 50 voor de kade het anker vallen terwijl de Skadi langzaam achteruit loopt naar de kade. Als er 30 meter ketting uit is stopt Annelies even en vrijwel direct trekt Skadi het anker vast en ligt stil. Langzaam ketting bijgeven en achteruit naar de kade

schuiven om 2 achterlijnen aan de restauranthouder te geven die ze voor ons vastlegt. Klaar is Kees of eigenlijk klaar is Skadi en wij zijn ook klaar voor een biertje.

We zien in het volgende uur toch nog meer schepen weggaan of herankeren. En dan begrijpen we waar alle commotie voor is want de Ferry komt binnen, hij toetert al voor hij in de baai is. Een oorverdovend lawaai. En nog eens en nog eens en hij gooit in alle tegenwind zijn twee ankers uit waar Skadi en een Zweed en een Duitsers hebben gelegen. Dus dat was het.

Ondertussen liggen we eigenlijk voortreffelijk aan de stadskade. Het kost 20,= euro maar we zien geen havenmeester en ons wordt verteld dat je mogelijk niet hoeft te betalen als je zorgt dat je weg bent tussen 19.00 uur en 20.00 uur. Dat proberen we dan ook, al is 20 euro niets vergeleken met de prijzen in Italië en Kroatië: we eten wat bij het restaurant waar we tegenover liggen, een lichte maaltijd van vis en groenten.

Het gehucht stelt niet veel voor, behalve de vele restaurants aan de kade. Er is een mooi strand aan de ankerbaai dat binnen 10 minuten te belopen is vanaf de kade. Een speeltuin, een kerk...en de spanning komt vanavond van de bosbrand die zich plotseling ontwikkelt op de berg achter het dorp. De lucht kleurt oranje, we zien de vlammen in de verte laaien, aangewakkerd door de straffe wind. De brandweer heeft er een flinke klus aan. We begeven ons uiteindelijk naar bed en gaan ervan uit dat we wel met sirenes wakker gemaakt zullen worden als er nood is aan de haven. We slapen als rozen, we hebben een paar uurtjes in te halen.

16 juni, Cyclade eiland Kea, Korrisia in het onweer en zonneschermen maken

Onweer in de ochtend en een grijze lucht zoals we gewend zijn in Holland. De temperatuur zakt naar 21 graden. De regen is welkom want de boot spoelt schoon en in het brandgebied is het waarschijnlijk ook welkom. We doen een wandelingetje om te kijken wat de brand heeft veroorzaakt. De drie villa's die in het brandgebied staan zijn nog net gespaard gebleven.

Het is klussendag en Peter spuit de afvoerslang van de bovenste koelkast door. Ook Annelies zet zich aan een karwei: het vermaken van het grote zon reflecterende scherm dat we in Spanje bij internetwinkel Francobordo hebben gekocht. De machine die Annelies heeft overgenomen van Ellie van de Umata ratelt twee dagen lang. Af en toe helpt Peter mee draaien aan het wiel want het beestje kan sommige diktes niet nemen. Het is nou eenmaal niet de solide Pfaff van thuis.

Het scherm gaat nu in twee delen zonder de bijbehorende buizen over de giek waarbij het tussen de lazy Jacks met ritsen aan elkaar wordt gezet. En met elastieken aan de reling. We hebben nu meteen een patroon voor een professioneel scherm in zandkleur dat we zelf gaan fabriceren de komende winter. Idee om zelf alle zonwering te maken kwam direct nadat we de methode van opmeten en maken gezien hadden van UnderCover. Ook heeft Helen van de Dakini ons zoveel verteld en laten zien over materialen en vervaardiging dat we zelf de stap gaan wagen. Ook zonwering voor de achterkant van de kuip. We wachten nog steeds op de raamzonwering die UnderCover klaar zou hebben op uiterlijk 15 juni en die ze naar Athene zouden sturen. Nee, het duurt wat langer en of we willen laten weten waar we t.z.t. zijn om de zonwering naar ons op te sturen. Annelies is er klaar mee, helemaal nu we onszelf capabel voelen alles zelf te maken. We cancelen de order van UnderCover. Weer een bedrijf waar je niet op kunt bouwen.

De haven loopt vol want het is zaterdag. We zien bekende Belgen uit Marina di Ragusa. En we hebben een Finse boot naast ons. Het valt ons op dat de meneer niet blij kan kijken, alhoewel hij vriendelijk is. Aan de overkant is een warme bakker met verrukkelijke taartjes. De katten vinden het niet echt veilig om aan de

kant te gaan, Odin ziet ervan af. Freija houdt de stadspoezen in de gaten. Er is 's avonds veel vertier en de aankomende Ferry's geven veel passerende drukte.

We nemen een borrel aan de haven op het succesvolle gootsteen- en naaiwerk en we denken er de havenmeester mee te ontlopen. Tegen 20.00 uur wordt er geklopt. Betalen alstublieft. Het gaat maar om 20 euro, het is niets maar het was de sport om er aan te ontkomen.

17 juni, van Kea Korrisa naar Evia-Petaloi eilanden, 25 mijl

De Petalioi (Grieks: Πεταλιοί) is een archipel in het zuidoosten van Evia (Euboea), in de gelijknamige golf. Het bestaat uit 10 kleine eilanden en mini eilandjes bijna allemaal onbewoond. De totale oppervlakte is 22,5 Km². Ze behoren tot de gemeente Karystos, in Marmari, Evia. De eilanden zijn: Megalonisos, Chersonisi, Avgo, Lamperousa, Louloudi, Makronisi, Pontikoniso, Praso, Tragos en Founti. De grootste van hen is Megalonisos. Het heeft een oppervlakte van 17 km² en is onbewoond.

Tijdens de Ottomaanse bezetting, was Petalioi eigendom van Omer-Bey die zijn harem voor vakanties naar de eilanden stuurde. Omer Bey verkocht het land aan John Paparigopoulos, de Consul Generaal van Rusland in Griekenland. In 1871, werd Petalioi eigendom van koning George I. Prins George II verkocht de archipel in 1915 aan de reder Maris Empeirikos.

Als neergevallen brokjes land liggen de Petalioi verspreid in zee. Ze vormen een miniatuur-archipel van verlaten eilanden en rotsachtige riffen. Als je denkt dat je miljoenen mijlen moet reizen om exotische landschappen te vinden, dan heb je het mis! Deze schilderachtige kleine archipel ligt vergeten en stil in de Egeïsche Zee. Het zijn ongerepte landschappen. Een stukje ver en vreemd land heel dicht bij huis met droomkusten van rotsen, groene heuvels, gouden stranden en turquoise water.

We varen met zuidoostenwind achter ons op de motor naar de eilanden. Het blijft nog bewolkt tussen Cyclade eiland Kea en Petalioi, waardoor de kleuren van het landschap niet "uit de doeken" komen. We ankeren in zand, maar er liggen ook hier en daar rotsen en plekken wier. Het anker houdt direct. We zwemmen tussen visjes in zuiver blauw water dat tegen het witte strand aan kabbelt. Er staat een klein vervallen huisje, verder is er alleen ongerepte natuur. De volgende ochtend komen de kleuren tot leven in de felle zon. Je kan hier weken liggen en genieten van stilte en water.

18 juni, van de Petalioi archipel naar Evia-Karystos, 16 mijl

Evia is het op één na grootste eiland van Griekenland. Het ligt ten oosten van de regio Centraal-Griekenland Sterea, waarvan het wordt gescheiden door de Golf van Evia en het beroemde Nauw van Euripos. Het eiland heeft een oppervlakte van 3.690 km², een kustlijn van 680 kilometer. Tussen 338 v.Chr., het begin van het Macedonisch Regime, en 1833, het einde van het Turkse bewind, is Evia vele malen veroverd geweest.

De naam van het eiland is afgeleid van de Griekse woordstammen eu- = goed en bo- = rund) en betekent dus zoveel als "Geschikt (land) voor rundvee". In de vlakte tussen Chalcis en Eretria werd in de oudheid runderteelt bedreven: van dit bedrijf getuigt de naam en het feit dat verscheidene Euboeïsche steden het rund als muntsymbool hadden. De spelling van de naam heeft al vaak tot grote verwarring geleid. De oorspronkelijke Griekse naam Euboa (Εύβοια, met klemtoon op de eerste lettergreep) wordt in Latijnse spelling Euboea (en dan meestal verkeerdelijk uitgesproken met klemtoon op de tweede lettergreep). In het

Nieuwgrieks spreekt men echter uit als Év-via (met klemtoon op de eerste lettergreep), en daarom komt ook de spelling Evvia en Evia voor (beide met klemtoon op de -e-

Het toerisme heeft op Euboea voorlopig nog niet zo'n overweldigende invloed, hoewel veel Grieken het eiland als vakantiebestemming kiezen. Het eiland heeft diverse mooie stranden. Verder heeft het een gevarieerde natuur, met bossen, valleien, watervallen, bergen, enzovoorts. In de winter kan men ook skiën.

Vermijd een ondiepte bij Petalioi

Net als bij onze aankomst op het eiland varen wij NIET via de engte die tussen het eiland Chersonisi en Megalonisos ligt.

Werkelijke diepte kan minder zijn dan Navonics aangeeft. We

varen dus om Chersonisi heen door de straat van Evia, zuidwaarts naar de grote beschutte baai van Karystos. Er is weinig wind uit zuid, het is dus motoren. We willen aan de kade van Karystos liggen. Karystos is een traditionele badplaats met een mooi maanvormig strand en vele terrassen aan strand en boulevard; geliefd bij Atheners. Het ligt aan de voet van imposante ruige bergen, die uitnodigen tot een autorondrit.

We worden blijkbaar al opgemerkt en binnengehaald, we gooien anker uit en landvasten achter. We betalen 20,= euro voor twee nachten incl. elektra en water. Wat is het hier goedkoop liggen.

Onze queeste deze dagen: een ansichtkaart - ansichtkaarten zijn steeds lastiger te verkrijgen; postkantoor voor de postzegel; de internetwinkel Wind; boodschappen bij een goede supermarkt.

Reeds bij het aansluiten van de waterslang na aankomst komt Peter aanlopen met Grant van de Catamaran Cattiva, die wij vorig jaar in Brindisi hebben ontmoet. Het is een verrassend weerzien met hem en Lesley, dat met een borrel op hun schip beklonken wordt. En twee dagen daarna met een Traditioneel grieks menu in restaurant Cavo d'Oro. Hun reis in de Med loopt enige jaren uit, zoals bij de meeste vertrekkers die hier varen, vanwege de schoonheid van Europa, hinderlijke tegenwind en naseizoen/winter waarin je niet kunt varen. Nu is het dan voor hun tijd om zich in te stellen op oceaan oversteken, terug naar Australie, waar wij van harte welkom zijn.

19 juni Evia, een autorondrit Zuid Evia

Al de avond tevoren appen we met Joyride-je weet immers nooit, misschien antwoorden ze wel, ook al is het laat. En ja, we krijgen antwoord maar op de vraag, wat de prijs is, horen we niets. De volgende morgen begeven we ons gewoon alvast naar het kantoor. Gesloten en het is "al" 09.00 uur. Er staan een paar Joyride

auto's en we lopen een autowerkplaats binnen. Het is ons niet duidelijk of we nu met deze meneer hebben geappt of dat de garage tussenpersoon is; op hetzelfde moment krijgt Annelies een appje over de prijs maar niet van de werkplaats chef. De werkplaats chef heeft een auto. Op het zelfde moment krijgt Annelies een appje van Joyride dat ze geen auto hebben en dat er tegen 11.30 pas een auto geleverd kan worden. Ondertussen kiest de werkplaats chef een auto voor ons, 1 van de drie. We krijgen zowaar een kaart mee van Zuid Evia met een adviesroute, want heel Evia is te groot voor 1 dag. Bezienswaardigheden ook aangemerkt. Whatsapp negeren we, het was zeker zijn broer...

Op de vraag of we ook per huurauto de kaap kunnen bezoeken wordt nee gezegd: de wegen zijn daar te slecht bereikbaar. OK we gaan eerst maar eens rijden. We rijden onder de 1399m. hoge berg langs, door een droog en ruig berglandschap met vele mooie uitzichten op de kust van Karystos. Veel haarspeldbochten. Prachtig landschap waar geen mens woont alleen een enkele geitenboer; de geiten staan op de weg. Aan de zuidoostkust bezoeken we het strand van Potami.

Potami heeft een lang wit strand en grenst aan duingebied, met daarachter groene heuvels. De platanistos rivier komt hier in zee uit en de baai wordt aan noord en zuid geflankeerd door kliffen.

Een afgelegen strand met een kapel en een gebouw met 8 eenvoudige studio's in het duingebied, 50 meter van het strand. Er zijn een paar huizen en een taverna die we, evenals het kapelletje, via een zanderige hobbelpad bereiken. De taverna lijkt dicht maar er loopt een echtpaar over het terrein die ons wellicht wat te eten willen geven. Na het maken van zeer idyllische foto's van bloemen, rotsen, zandstrand en blauwe golven, schuiven we aan een tafel die met een lap is afgenomen, nadat men ons zag arriveren. Een mooie plek, overkapt met een pergola met oude wijnranken.

We hebben trek. We zijn zo bescheiden te vragen wat "de pot schaft" want er is zichtbaar niet gerekend op klanten vandaag. Varkensvlees, bevroren vis, omelet, salade en hamburger. Peter krijgt een paar mooie stukken gehaktbal met friet en Ralf en Annelies een bord vette patat met een ei erdoor geroerd. Na 3 hapjes zitten we vol genoeg om 6 uur op te teren. De salade is uitmuntend, het bier ook.

Onze verdere tocht brengt ons terug naar Karystos om vanuit daar een stuk snelweg te nemen naar het noorden. We rijden eerst langs de oostelijke wijken van Karystos, de goudkust, met veel villa's tegen de verdroogde heuvels. Via de snelweg doorkruisen we een zeer vruchtbare vlakte met wijngaarden en met 4 steenfabrieken.(Travertijn?) Dan rijden we nauwe valleien binnen met aan weerskanten steile hellingen die dicht bebost zijn met loofbomen, vooral noot en vijg, paradijselijk. Tussendoor staan talloze oleanders in alle kleuren.

We bereiken het droomstrand Filagra, eveneens verlaten op 1 strandtent na die nog niet geopend is; men klust nog wat aan de overkapping. De noordenwind heeft grip gekregen op Evia en de golven beuken op het strand en de rotsen. Het zou een perfecte plaats kunnen zijn voor een filmshot met Tom Hanks.

We plukken stenen van het strand en Ralf, die een flashback heeft uit zijn kindertijd, zegt tegen zijn moeder: je mag er drie! Het worden er een stuk of tien en Peter roept, teruglopend naar de auto, want anders komt Annelies nooit meer van dat strand af, „de boot gaat zinken!"

Wat heerlijk om kind te mogen zijn op je 60ste. Omgekeerde wereld, alleen hoeft je je kind niet te gehoorzamen.

We rijden terug naar de zuidkust want het is hier niet goed zonnebaden in de harde wind, hoe prachtig ook. We lassen een pauze in in Marmari en beseffen dat we gelukkig hier niet in de haven liggen noch ankeren, vanwege de beweging van het water. Een aardige boulevard en het valt elke keer weer op hoe schoon alles is. Uiteindelijk komen we een beetje moe thuis, maar zeer voldaan van deze tocht door zeer spectaculair landschap.

20 - 21 juni, twee duiken van Ralf en Peter

Maandagavond even langs de duikschool gelopen om te kijken of Ralf en Peter een dubbele duik kunnen maken. Dat zou wel misschien kunnen, maar ze gaan ons morgen een mailtje sturen of het echt kan en hoe laat. 's Avonds komt de mail al binnen, het wordt woensdag maar wel een enkele duik. Hm toch maar even langs lopen.

Dinsdag gaan we een auto huren en als we de auto hebben rijden we even langs de duikschool. Om met de gevleugelde woorden van Frans Moens te spreken: Alles is weer anders. De snorkelclub, waar ze

vanochtend mee weg zouden gaan heeft te veel zieken en het gaat niet door. We zouden nu kunnen gaan maar ja we hebben net een auto gehuurd.

We overleggen met Thalia, eigenaar van de duikschool, wat we het beste kunnen doen. Als we zeggen dat Ralf na zijn duikopleiding niet meer heeft gedoken stelt zij voor om op woensdag eerst met Ralf een refresh duik te doen in ondiep water, om weer even de puntjes op de zogenaamde I te zetten. Daarna kunnen we op donderdag 2 duiken maken. Dat lijkt een goed plan en we spreken af dat we morgen om 9 uur weer bij het duikcentrum zijn.

Woensdag om 9 uur staan we voor de deur en Ralf krijg al zijn spullen aangemeten. Nog even de benodigde papieren invullen en al met al ben je daar zo een uur mee kwijt. Peter heeft ook zijn Octopus en BCD meegenomen en ook die wordt klaar gezet voor morgen. Hierna gaat Ralf met Thalia en Maria, een Nederlandse die ook mee gaat met de duiken, op weg voor zijn eerste duik om weer even te wennen aan het onderwaterleven.

Op donderdag gaan Ralf en Peter om 9 uur naar het duikcentrum en rijden we met de auto van het duikcentrum naar de kade waar de Rib al klaar ligt. Alles wordt ingeladen en er wordt ook nog even koffie gehaald bij een van de terrasjes, hoe bedoeld u: service. Op weg naar de eerste dislocatie stoppen we even vlak voor de kust en Thalia wijst ons op een paar zuilen van marmer die op de helling van de heuvel liggen. Hier was in de Romeinse tijd een mijn, waar het marmer werd gewonnen en bewerkt en wat door schepen naar Rome werd vervoerd, aan elke zijde van een schip 1 zuil onder water.

We varen naar een eiland en gaan in de luwte liggen boven een ondiepte van 5 meter. Dit is het hoogste punt van een rif waar we omheen gaan duiken. Duikspullen aan, BCD aan, Fles open en plons daar gaan we. Ralf en Peter duiken met Thalia, tot max. 18 meter (Open water duikers) Maria gaat met een andere divemaster dieper duiken max. 30 meter (beide dive master). Wij zien weer weinig grote vissen maar het wemelt van het kleine leven: Vissen, kleurrijke Kokerwormen, prachtige soorten gekleurde Sponsen en zelfs een paar Murene. De duik, inclusief de safetystop duurt 51 minuten.

Na een groot stuk cake en orangina varen we naar duikplek 2. Ook weer een rif wat tot 5 meter omhoog komt. Er staan behoorlijk wat golven door de oostenwind maar onderwater hebben we daar geen last van dus - hup, het water in. Ook deze duik laat weer een keur van leven onderwater zien. Wat ons opvalt is de grote hoeveelheid rotzooi onderwater, variërend van veel oude gebruikte vislijnen tot zelfs een hele grote rol elektriciteits draad wat heel lang geleden hier overboord is gezet. Deze duik duurt 42 minuten. Als we boven komen is er geen wind en zijn er ook geen golven meer, raar idee en als we terugvaren komt er ineens weer wind maar nu uit west en binnen een paar minuten staan er weer vervelende golven. Typisch Med waar we al zo vaak mee te maken hebben gehad.

Het is leuk om een keertje met familie te duiken en niet alleen maar met vreemden, het geeft toch meer een gevoel van iets samen doen. Kortom 2 hele geslaagde duikdagen.

We vinden dit duikcentrum absoluut het beste van wat we eerder gezien hebben. Maria, die nu haar duiken 283, 284 en 285 heeft gedaan en dus veel centra gezien heeft, vindt dit ook absoluut het beste centrum dat zij heeft meegemaakt. Thalia neemt alle tijd voor uitleg, buddy controles, onderwater informatie over hoeveelheid lucht, alles OK enz. Kortom zeer professioneel en heel persoonlijk. Aan aanrader dus.

22 juni, van Evia Karystos naar Cyclade eiland Kea,

Het is weer puzzelen want de wind gaat aantrekken waardoor we, wanneer we nòg een Cyclade eiland zouden aandoen, niet prettig terug zouden kunnen komen naar het vasteland Lavrio. We nemen het zekere voor het onzekere en moeten Andros van de lijst schrappen. Het wordt Kea. Leuk om terug te komen en misschien komen we het verloren lampje nog tegen.

Aandacht voor ankeren in Korrisia vanwege de Ferry's!!!

Er wordt gezegd dat je niet weggestuurd wordt wanneer je ankert binnen de denkbeeldige lijn die loopt vanaf het bord aan een muur "rent a car" in het dorp tot het witte kerkje aan de overkant van de baai. Lees verder:

We zien bij aankomst van de (toeterende en horen en zien vergaat je) Ferry dat er weer twee schepen buiten die lijn liggen en de politie, die een lift krijgen in een Dinghy- gaat hun vertellen dat ze weg moeten. Wij krijgen geen bezoek van de politie en blijven liggen temeer daar we overtuigd zijn niet in de weg van de kerende of ankerende enorme Ferry te liggen. Ervaring heeft ons wijs gemaakt.

We hebben een heerlijke ankerdag en -avond, liggen zelfs alleen. We nemen de Dinghy naar wat -mondain zou zijn- ankerplek Vourkari. We vinden een trendy bar met heerlijke dure drankjes maar geen mondain publiek of vertier. En ook lampje is nergens te bekennen, die zal wel gevonden zijn door een strandjutter.

De volgende ochtend na stil ankeren en slapen, gaan Peter en Annelies met de Dinghy naar de kant om vers brood te kopen. We worden aangesproken door twee politie agenten dat we hier niet mogen ankeren. Aangezien er willekeurig schepen worden weggestuurd of niet, is deze praktijk volgens ons gericht op ontmoediging. En... haveninkomsten! Want alle charters zijn naar de thuishaven in het weekend en de kade is zowat leeg. Een dingetje om te gaan melden bij Cruising Association.

23 juni, van Kea naar vasteland-ankerbaai Thorikou 16 mijl

Wind zuid draaiend naar noord, zwak. Motoren. Aanzienlijke swell uit noord dan uit zuid dan zwakke en afnemende golfslag weer uit noord. Om de noordpunt van eiland Makronisos heen. De ankerbaai ligt zeer goed beschut. Er is 1 schip, een Noors schip en de schipper kijkt , net als wij altijd doen, benauwd, want 'Wat voor sukkels komen er nu weer naast ons liggen?!' Hij zal toch wel zien dat we vertrekkers zijn - aan bijv. de rotzooi.

We weten het maar het is alweer bevestigd door Ralf: jullie boot staat vol met dingen (zooi?) er is zo een groot verschil met charterjachten bijvoorbeeld, die zijn helemaal netjes en leeg en die van jullie staat vol spullen. Ja, je vergaart zo een heleboel dingen die je gewoon dagelijks nodig hebt: het relingnet, de passerelle, de zonneschermen, een luchtbed of SUP-plank, overal kussens, allerlei licht, en een hoop stangen voor bimini en zonnecellen: dat alles maakt het verschil. Iets waarvan we vroeger zeiden: jeetje wat ziet die boot er uit... en nu zijn we het zelf. Ironisch.

niet belangrijk meer tijdens je reis:

- wat anderen van je denken
- schoonheidsfoutjes zoals stootwillen niet opbergen
- aanleggen doe je niet volgens regels, zeker niet het werpen van een tros - je ontwikkelt voor alles een eigen systeem
- vraag je eens af hoe echt nodig het is om een reddingsvest te dragen en wanneer of een PLB. In praktijk is alles anders.
- Schip met antifouling? In geen 2 jaar meer - we krabben aangroei zelf af (Peter dus) en daarna zien we wel waar en wanneer het schip op de kant gaat
- prijzen van Nautische dingen: belachelijk hoog, we kopen bij ijzerhandelaren.
- Nautisch blauw: niet leuk meer vooral servies is stom en een deurmat

Belangrijk: de taal spreken, onderhandelen, uiterst flexibel zijn en doe maar gewoon

24 - 25 juni, van ankerbaai Thorikou naar Lavrion vasteland

We zwemmen in de baai en we luieren, maar de volgende ochtend steekt al vroeg de **Meltemi** op. Dit keer is hij voor het eerst "voor het echie". En Peter vervroegt de vertrektijd uit de baai: „we gaan de haven in! "

De Meltemi is een 6Bft geworden en de golven buiten de ankerplaats al ruim een meter. Skadi ligt als een huis achter inmiddels 37 meter ketting in 5 meter water. De Noor en wij hebben al uit voorhand 5 meter bij gegooid op de 25 en daarna nog eens 7 toen de wind aantrok in de avond. We halen het anker op in de straffe wind die over de heuvel komt en waartegen we geankerd liggen. Beetje motor bij en sturen in de richting die Peter aangeeft bij ophalen van de ketting.

We varen met deze noordenwind mee naar de haven van Lavrion, het zijn surfgolven en rollers tegelijk. Het duurt maar een half uur - 2 mijl - en eenmaal tussen de pieren door gooien we stootwillen uit en moeten we even wachten op de broer van Leonidas van Argolis Marina.

Deze haven is aanbevolen door Theo en Manuela van de Grey Hippo. We appen hen nog eens extra met de vraag waar het ponton zou zijn want het is wat verwarrend. We liggen een half uur daarna strak en prettig aan de scheepskade, die gescheiden is van de straat en de katten rollen meteen om en om op de warme stenen en door verdroogd aangewaaid gras. Heerlijk om aan land te zijn jongens!

Je zoon zien, successen van je zoon zien en je zoon zien genieten....het is "goud". In deze dagen met Ralf aan boord zijn we ook nog in spanning om de auditie die zoon Joran de 20ste heeft op het conservatorium van AMSTERDAM. En hij wordt aangenomen voor een master opleiding. Daarmee zal hij het hoogst mogelijke hebben bereikt in zijn studie: Master of Music. We staan op de boot te juichen!!

Dan is het voor Ralf ook weer tijd om naar huis te gaan en zich in te zetten op zijn werk en zijn dromen en plannen te realiseren. Een week op de boot en ontmoeting met bijzondere mensen heeft hem aan het denken gezet. We brengen hem naar Athene met een huurauto. Stukje goedkoper dan een taxi en we hebben er zelf ook nog wat aan. We doen een route door de bergen langs antiek Brauron, en baaien en stranden. En dan is het afscheid nemen voor een paar maanden. Gelukkig is Nederland niet ver weg en we appen en bellen vaak.

NB: Vavronas - Poria ankerbaai: een prachtige lagune, zandbanken, mooi water, strand bij hotel aan de noordwestkant. Vanaf Artemis in noordelijke richting naar Rafina: kilometers aaneenschakeling van restaurants, bars, winkels en huizen/appartementen(laagbouw). Daarna tot Patheleimon prachtige stranden gelijkmatig aflopend in zee, eenvoudige strandtenten aan de weg met ligbedden op het strand; Griekse (stil) vakantiekust weinig toerisme, zonnen en uitgaan.

We doen een rondje Lidl en daarna de was. We zijn weer met zijn tweeën en de katten. Odin inspecteert de logeerkamer en komt zonder commentaar terug in de kajuit, er is niet veel veranderd. Het ruikt naar Ralf maar ook weer naar onszelf, en hij strekt zich opgelucht uit op de bank.

26 - 27 juni, onweer, regen en een lastige zuidenwind in Lavrion

We blijven aan boord want er wordt in de middag harde wind verwacht en regen. Tegen 12.00 uur zien we - en natuurlijk net als je de was ophangt - hele donkerblauw-paarse rolwolken in de verte. „Dit hebben we meer meegemaakt, dat voorspelt niet veel goeds”, zegt Annelies met nog altijd de herinnering van Pag "op haar voorhoofd geschreven". Was eraf, ramen dicht, alles uit de kuip weg. Het onweer rolt over de boot maar met slechts 30 knopen wind. We hebben maar een dekentje over de katten gelegd. Zij herkennen het ook en voelen zich safe met ons in de buurt en verscholen in mand en fleece-kleedje.

Tegen 16.00 uur is het opgeklaard maar er dreigen alom regenbuien en het is lastig te zeggen waar het vandaan komt, heen gaat of wanneer het gaat vallen. Heel Attica is onbestendig en we zien rondom Attica op de app Lightningmaps.org veel onweer. Waarschijnlijk komen we niet makkelijk weg uit Lavrion - de wind draait ook nog naar zuid en zal de komende dagen toenemen zowel als de golven.

Om er even uit te zijn doen we een autorondritje langs de zuidkusten van Attica. Het brengt ons bij de Griekse tempel Sounio, waar 4 bussen met toeristen stil houden. We keren om en vervolgen onze route over een prachtige slingerende 2-baans kustweg door ruig gebergte en langs schitterende baaien, die een goede ankeroptie bieden....met stabiel weer.

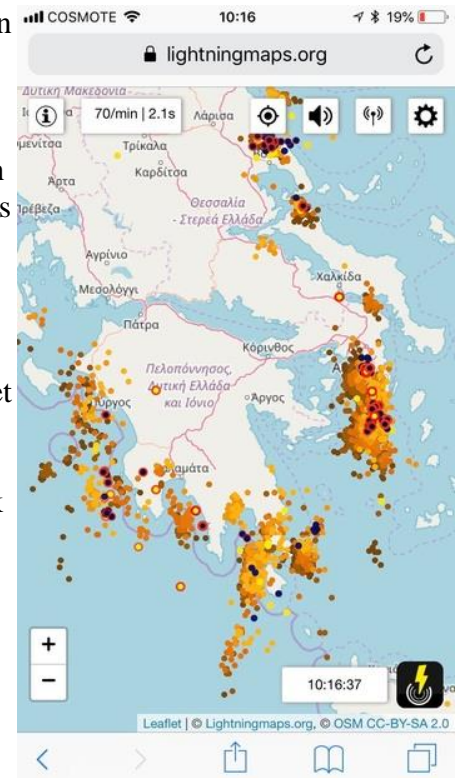
We komen ook langs Anavissiou waar we gelegen hebben met Ralf aan boord en we zien de schepen daar nog steeds behoorlijk bewegen. Schrijf die baai maar af!

Een leuke middag met verrassende uitzichten en rij-beleving, die we besluiten met een bezoekje aan de Griekse Action-winkel in Lavrion megagroot en daar vinden we plastic om een patroon te maken voor zonnenscherm aan de hoeken van de bimini bij de buiskap. Klusje dus. Wanneer we op de boot komen ligt deze te schokken op puntig havenwater.

De nacht is zeer onrustig. De wind en de zee worden om de Peloponnesos tussen Attica en het het eiland Makronisos geperst. De golven buiten zijn dan 1,5 meter en lopen direct de haven in met deze zuiden tot zuidzuidwesten wind. We slapen zowaar en om 07.00 uur trekt de wind opnieuw aan.

We liggen allemaal te stuiteren en dat duurt nog...want de golven zijn niet 1,2,3 uitgestorven. De wind is niet eens zo hard, 5 Bft., maar we worden door de golven constant door elkaar gehusseld en tegen de kant en buurschepen gekwakt. We hebben 2 lijnen naar zij-achter en twee lijnen naar achter met veren ertussen aan de kade vastgemaakt. We houden ons vast aan tafel en randen van kasten, of je gaat gewoon zitten, maar niet prettig voor je rug. Zelfs Peter zegt 's middags rond 13.00 uur: „, ik ben het zat”, en dat zegt wat!

Een mooie Hanse van 54 voet komt binnen en wordt met alle macht van mannen naast de buurman vastgelegd, hun dinghy maken we vast aan ons schip. De buurman stoot tegen ons aan vanwege de toenemende wind en we doen er nog meer stootwillen tussen. Hoogtepunt wordt verwacht rond 16.00 uur, met nog flinkere windstoten. Peter is definitief door zijn rug gegaan met het vaster trekken van de mooringlijn, met hulp van de Turks Schotse buurman. Ibuprofen en Diazepam uit de medicijndoos. Alsnog stelt Peter de achterlijnen bij. Annelies schrijft wat en houdt zich vast. Douchen is uitgesloten. Zeegesteldheid en wind duurt nog 21.00 uur volgens Windy, daarna afnemend, draaiend naar zuidwest.

Donderdag wordt de wind west tot noordwest. We mogen hier liggen tot vrijdag 12.00 uur uiterlijk. Plan 1: vrijdag met westenwind naar Athene, effe doorzetten om de hoek van Attica. Plan 2: vrijdag terug naar de ankerbaai noord van Lavrion (2 mijl) en daar rustig kijken hoe alles zich ontwikkelt.

29 juni, naar Aegina, Saronische eilanden, 35 mijl

Plan 3 en 4 dus:

Gelukkig wordt de knop omgedraaid op donderdagmiddag om 16.00 uur. Het wordt een noordwester ipv een Wester en dat betekent dat we morgen naar Poros.....kunnen zeilen, denken we....

We vertrekken om 11.20 uur; we moeten immers om 12.00 uur op zijn laatst de haven verlaten i.v.m. de terugkerende charters. We gaan samen de Turks/Schotse burenen, zeiljacht Alcaè (Turks woord voor Puffin = papegaaiduiker) We hijsen in de haven het grootzeil al, in het eerste rif. Buiten de haven zetten we Genua bij en ook in een rif. Het is een noordwester 5 Bft. en ...je weet hier maar nooit...

Na een half uur halen we het rif uit de Genua. We zijn van plan zuid- zuidwestelijk te varen tot het eilandje Agios Georgios.....en daar overstag te gaan en westelijk te varen, want de wind draait daar zuid en Poros zou bezeild moeten zijn. Maar de wind in de Med heeft eigen ideeën en draait eerder- we zijn nog lang niet bij het eilandje- en draait niet verder dan westzuidwest, hetgeen betekent dat Poros niet meer bezeild is. We besluiten naar Aegina te varen, dus een west noordwestelijke richting, met een ruime wind. Het is een druk "zeetje". Op de marifoon roepen we Alcaè op om ons plan door te geven en zij besluiten hetzelfde te doen. Ze zijn al een tijd aan het rommelen.

Peter kijkt op Vesselfinder en ziet dat de Lainoa, het schip van Joseva (Let wel: Baskisch! Niet Spaans!) wel naar Poros gaat. 3 mijl voor Aegina valt de wind weg. We starten de motor en halen de Genua weg. Binnen 10 minuten waait de wind met 5-6Bft. uit west, we varen er dus recht tegen in. Snel laten we het grootzeil vallen. Alcaè ligt al in ankerbaai Marina Aegina en zij roepen ons op om door te geven dat ze midden in de baai liggen. Na een half uur echte paaltjes pakken lopen wij de baai in en vinden een ankerplek schuin voor de Alcaè en ook schuin voor de stadskade waar 4 schepen liggen. We laten in 6 meter water in de straffe westenwind 35 meter ketting vallen. Wanneer Peter gaat duiken om te kijken waar het anker ligt ziet hij dat de ketting over de ketting van 1 van de schepen aan de stadskade ligt: die moet zeker 80 meter uitgegoid hebben.(Die wilde zeker zijn van zijn "zaak") Geen probleem als wij maar als eerste vertrekken. Want als hij als eerste vertrekt, neemt hij onze ketting mee.

Vanaf de vroege avond gaat er continue swell de baai inlopen en we liggen er zijwaarts in. We schudden de hele tijd en Annelies voelt zich er steeds minder "blij" mee. Het was al een flink vaartochtje en nu een behoorlijk ankeravontuur. Ze besluit om in het logeerbed te slapen, dan schud je tenminste van voor naar achter en niet van links naar rechts...(nee, we zingen geen liedje) Als Peter 's avonds buiten zit, ziet hij ontelbare rode knipperende lampjes (nee, niet van de drank) Het blijken windmolens te zijn op het rotseiland Georgio. Wel een vreemd gezicht. Daarna is hij getuige van een prachtige maan opkomst, een grote volle maan die uit de zee opstijgt....

30 juni, van Aegina naar Poros, 18 mijl

Om 04.00 uur gaat Peter het bed uit omdat hij de ankersituatie niet vertrouwt vanwege de wind en swell. Peter gaat buiten zitten en de katten volgen hem. Het waait al de hele nacht uit west met vlagen 6 Bft. Annelies had al gezegd dat ze weg wilde richting Poros vanwege de swell. En richting Poros lijkt de beste

optie met deze wind. De windvoorspelling is 15 knopen met windstoten 22 (4Bft. richting 6Bft.) Om 08.30 wil Peter het risico niet meer lopen dat de boot wiens ankerketting onder de onze ligt, eerder dan wij gaat vertrekken: er lopen al wat mensen over het dek. We halen het anker op tegen de wind in met motor in zijn werk om de ankerlier te ontlasten. We varen de baai uit en als we op koers liggen naar Poros rollen we een stukje Genua uit in riffen (voor de leken onder ons: een kleine Genua 'je) In de luwte van het eiland Aegina vallen de golven nog mee, maar zodra we voorbij het eiland zijn bouwen de golven ineens sterk op tot 2 meter, ziet eruit als 4 vindt Annelies. Skadi loopt er prachtig doorheen maar toch maakt de Skadi af en toe een schuiver als er een paar vervelend golven snel op elkaar volgen. We gaan met een snelheid van 5,5 - 6 knopen naar Poros, deze keer maar eens met zwemvesten aan. Voor Annelies is het zeer vermoeiend en ze heeft grote angst voor het zeer schuin varen bij de schuivers. Het wordt een tocht met tranen voor haar.

Peter blijft aldoor zelf sturen om zoveel mogelijk schuivers op te vangen maar eigenlijk doet Skadi het zelf al. De verwachting is dat bij Poros de wind terug loopt naar 5 knopen, maar hij blijft gewoon staan op 25 knopen - een 6 Bft. We meten op Skadi maximaal 33 knopen. Na 3 uur varen we de luwte van Poros in, met zijn heuvels met pijnbomen. De zee wordt hier ook rustiger. We halen de Genua weg, zetten de motor aan en zoeken op ons dooie gemak naar een geschikte ankerplaats. Die vinden we oostelijk van de haven. Het is windkracht 1 Bft...uit het oosten!!!

De katten zijn aldoor in hun mand geweest hebben geslapen en zijn zoals katten dat zo goed kunnen: berusten.

Wanneer we de baai van Poros invaren gaat het GPS signaaltje in Odins hoofd en vindt hij het tijd om polshoogte te nemen met een wandeling over het dek. Nee, Odin nog niet! Wanneer we hem roepen komt hij meteen teruglopen. We wijzen een plekje voor hem aan op de kuipbank met een kussentje en hij vlijt zich er direct op neer.

De rest van de dag doen we niks meer, beetje zwemmen, luieren en nog een reflecteren over hoe weerberichten "ernaast kunnen zitten".